

VERNEDERD TOT OP HET BOT

Dolblij dat ze vader werden. Met veel liefde voor hun baby gezorgd.
En toen bleken hun kinderen van een andere man.

‘VECHTEN VOOR MAAN BLEEK GEEN ENKELE ZIN TE HEBBEN’

WOUTER RENEMAN (37) is business developer bij een uitgeverij. Kwam er tijdens zijn huwelijk achter dat zijn beide dochters niet van hem waren. Woont samen met een nieuwe vriendin.

“We waren net verhuisd en zaten aan het ontbijt. Sharona was destijds 37 weken zwanger van onze tweede dochter. Dat dacht ik althans, tot ze me die ochtend vertelde dat het kind niet van mij was, maar van een onenightstand. Ik was er kapot van, dit had ik totaal niet zien aankomen. Toch besloot ik dat ik wel bij de bevalling wilde zijn. Ik gaf ons huwelijk niet zomaar op. Per slot van rekening hadden we ook al een dochter, Maan, die toen anderhalf was.

Sharona ging de laatste twee weken van haar zwangerschap samen met Maan bij haar moeder logeren. Pas toen ik een kennis tegenkwam die me feliciteerde met mijn tweede dochter, begreep ik dat mijn vrouw inmiddels was bevallen. Na een hoop leugens en gedoe kwam ik er uiteindelijk achter dat June, de nieuwe baby, helemaal niet van een scharrel was. Marc, een vriend van vroeger, bleek de vader. Hij had haar ook bijgestaan tijdens de geboorte van June, en bleek alweer drie jaar in Sharons leven te zijn geweest. Nu begon ik ook te twijfelen over Maan: was zij eigenlijk wel van mij? De uitslag van de DNA-test betekende de genadeklap. Marc was de vader van allebei de meisjes. Ik was razend, wanhopig en totaal in de war. Vechten voor Maan bleek geen enkele zin te hebben. Als niet-biologische vader heb ik op juridisch gebied totaal geen rechten. Het leven van Sharona is gewoon doorgedaan. Maan werd bij mij weggehouden; vanaf het moment dat ze uit ons huis vertrokken, heb ik ze allebei nooit meer gezien. En ook van Sharona’s familie heb ik niets meer gehoord.

Inmiddels heb ik een nieuwe liefde. Dat heeft erg geholpen. Ik sluit zelfs niet meer uit dat ik ooit weer vader ga worden. Ik weet immers hoe mooi het is.”

‘HET WAS PIJNLIJK DAT ZE ME NIET MEER HERKENDE’

ANDREW WESTBROEK (38) is industrieel spuitser. Had een dochter die na 2,5 jaar niet van hem bleek te zijn. Woont samen met zijn vriendin en heeft drie kinderen (7, 5 en bijna 3).

“Haar kamertje kon ik lange tijd niet in gaan zonder te breken. Dan eindigde ik huilend op bed. Pas na een halfjaar lukte het me Aaliyahs spullen op te ruimen. Eén map met foto’s heb ik gehouden.

Ik was 23 en zo’n drie jaar samen met Farah, toen ze in verwachting raakte. Het ging toen tussen ons eigenlijk al niet goed meer. We zagen elkaar weinig doordat ik ’s avonds in de horeca werkte, en als we elkaar zagen, hadden we vaak ruzie. We woonden ook nog helemaal niet samen: zij viel onder jeugdzorg, ik woonde bij mijn moeder. Nog tijdens de zwangerschap gingen we uit elkaar.

Nadat ze was geboren, kwam Aaliyah om de week bij mij wonen. Ik genoot, al kreeg ze na een paar maanden last van extreme driftbuien. Vanwege de wisselende thuissituatie, dacht ik. Een verdrongen opmerking van Farah tijdens haar zwangerschap speelde op – ze zou een paar keer zijn vreemdgegaan. Ik besloot alsnog een DNA-test te laten doen. Als die negatief zou zijn en ik daardoor sowieso geen voogdij zou krijgen, was Aaliyah nog jong genoeg om me te vergeten. Maar als ze wel van mij zou blijken te zijn, dan wilde ik de strijd om volledige voogdij met Farah aangaan. Ik vond dat ze niet goed voor onze dochter zorgde.

Hoewel ik er rekening mee had gehouden, was ik verdrietig en woedend toen Aaliyah inderdaad niet van mij bleek te zijn. Ik heb haar later nog een paar keer gezien, toen Farah een vriend kreeg die bij mij in de buurt woonde. Ze herkende me inderdaad niet meer. Dat was toch pijnlijk, ook al wist ik dat het voor haar zo het beste was. Maar als ze ooit voor de deur staat met vragen, is ze natuurlijk altijd welkom.”

‘MIJN MOEDER ZOU VOOR HET EERST OMA WORDEN’

ANTON DE VRIEZE (47) is talent agent/ producer. Hij kwam er een maand na de geboorte achter dat zijn vermeende dochter niet van hem was. Hij is single.

“Vier maanden nadat we een paar keer op date waren geweest, belde Margot. Ze was zwanger en wist zeker dat het van mij was. Ik schrok, maar geloofde haar meteen. Het is gevaarlijk voor de baby om tijdens de zwangerschap al een DNA-test te doen, dus we besloten die formaliteit tot na de bevalling uit te stellen.

Ik ging mee naar alle echo’s. We kochten samen de kinderwagen en andere babyspullen, regelden de opvang en schilderden mijn logeerkamer roze.

We waren niet samen, maar ik wilde het beste voor mijn toekomstige kind. Twee ouders en een 50/50 verdeling in co-ouderschap. Toen ik aan mijn omgeving vertelde dat ik vader zou worden, was iedereen verbaasd, maar wel heel blij voor me. Mijn moeder zou destijds voor het eerst oma worden, van het kindje van mijn jongere broer. Tot ik hem ‘inhaalde’: Margot was een aantal maanden eerder uitgerekend.

Onze dochter werd geboren en we besloten haar naar onze beider overleden vaders te vernoemen. Trots verstuurden we 450 babykaartjes aan iedereen die we kenden.

Ik was dagelijks bij Margot om te helpen met luiers verschonen en de baby te voeden. Na een maand zou ik voor het eerst een dag alleen oppassen. Maar die ochtend kreeg ik de DNA-test terug. Ik was niet de vader. Meteen belde ik Margot. Zij reageerde laconiek: ‘O, dan moet ik even iemand anders bellen.’ Het gekke was: ik voelde aanvankelijk niet eens boosheid, eerder opluchting dat ik niet meer aan die vrouw vastzat. Maar achteraf gezien heeft mijn vertrouwen in anderen wel een aardige deuk opgelopen en heeft het daardoor heel lang geduurd voor ik weer een relatie durfde aan te gaan.”

TEKST MAUD BEUCKER-ANDREA FOTOGRAFIE ROBIN DE PUY STYLING PIETER ELIENS VISAGIE YOKAW PAT OM PRIVACYREDENIEN ZIJN DE NAMEN VAN DE VROUWEN EN KINDEREN GEFINGEERD KLEDING AGNES B., ARKET, APC, COS, JOHN SMEDLEY, MARGRIET NANNINGS & UNIQLO

